

L'ESPERIT ÉS QUI DÓNA LA VIDA...

En tot aquest assumpta de l'Eucaristia, potser <la carn no serveix de res> com diu Jesús. L'Església a posat la carn davant l'Esperit., el ritual davant la comunitat, l'ordre davant la fe.

L'Església institucional, que no l'Església poble de Déu, ha segrestat l'Esperit des de fa segles. Bé pensa haver-ho fet, perquè ningú posa cadenes ni morrió a l'Esperit com ho va demostrar en el Concili Vaticà II.

I com ho demostra arreu del món, com fa sorgir per aquí, per allà, en Europa, en Amèrica, Àfrica i Àsia veus dissonants segons Roma, veus que alguna vegada arriba a fer callar, però moltes continuen profetitzant.

En l'Esperit Déu, tinc posada l'esperança. Difícilment podré assistir al naixement de la nova Església, perquè per Ell mil anys són com un dia, però per a mi cada dia és una setmana.

Però estic equivocant-me, la nova Església ja és aquí, en aquesta comunitat de fe, d'amistat i de servei, que s'aplega cada diumenge per celebrar la fe, escoltar la Paraula i combregar amb fe i esperança .

La nova Església, viu ja en moltes comunitats, en moltes esglésies pobres i generoses, rebutjades pels temples catedralicis, pels bisbes amb bàculs i tiars, pels sacerdots de coll blanc.

L'Església pobre, dels pobres, on la fe val més que el ritual, el servei més que el culte, la caritat més que el dret canònic. On Jesús no és Rei, sinó germà, no és el Crist, sinó la Paraula, ja és aquí, ja és en el món.

P. G